

Alexandra Oliva s-a născut și a copilărit în nordul statului New York. Are o licență în istorie obținută la Universitatea Yale și un masterat în scriere creativă de la The New School. Locuiește în Pacific Northwest, împreună cu soțul ei. *Supraviețuitoarea* este primul său roman.

ALEXANDRA OLIVA

SUPRAVIEȚUITOAREA

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT / GRAAL SOFT

LITERA®

Libris

The Last One

Alexandra Oliva

Copyright © 2016 Alexandra Oliva

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Ballantine Books,

un imprint al Random House,

o divizie a Penguin Random House LLC

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372;

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Supraviețuirea

Alexandra Oliva

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dana Dumitru

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OLIVA, ALEXANDRA

Supraviețuirea / Alexandra Oliva;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1463-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(94)-31=135.1

0

Primul din echipa de producție care urma să moară avea să fie editorul. Încă nu se simte rău și nu se mai află pe teren. A ieșit afară doar o dată, înainte de începerea filmărilor, pentru a vedea pădurea și a da mâna cu cei ale căror filmări urma să le prelucreze; transmisie asimptomatică. S-a întors de mai bine de o săptămână, iar acum stă singur în studioul de editare și se simte foarte bine. Pe tricoul lui scrie: „BEI CAFEA, GENIUL DISPARE!“ Apasă o tastă, iar imaginile apar licărind pe ecranul de treizeci și doi de inchi¹ care domină biroul lui dezordonat.

Genericul de început. Străfulgerarea unei imagini cu frunze de stejar și de arțar, urmată de a unei femei care, în formularul de înscriere, își descria tenul ca fiind „cafeniu“, și chiar așa era. Are ochii negri, iar sânii mari abia încap în bluza sport de culoare portocalie. Părul îi este o claie de spirale negre foarte strânse, fiecare perfect aranjată.

Apoi, imaginea panoramică a munților, una dintre gloriile nord-estice ale națiunii, verzi și vibranți în toiul verii. După aceea, un iepure gata să țâșnească și, schiopătând pe un câmp, un tânăr alb, cu părul tuns militărește, care scânteiază precum mica în soare. O imagine de aproape acestui bărbat tânăr, cu înfățișare severă și ochii albaștri. Urmează o femeie micuță de origine coreeană, care poartă o cămașă în carouri albastre și stă într-un genunchi. Are un cuțit în mână și privește pământul. În spatele ei, un bărbat înalt și chel, cu pielea de culoarea unei pantere negre și barbă nerasă de o săptămână.

¹ 81,28 centimetri (n.tr.)

Camera mărește cadrul. Femeia juipoaie un iepure. Urmează o altă imagine statică, bărbatul cu pielea neagră, dar fără barbă de data aceasta. Ochii lui căprui-închis privesc cu calm și încredere spre aparatul de filmat, o privire care spune: „Am de gând să câștig“.

Un râu. O stâncă cenușie pigmentată cu licheni – și un alt bărbat alb, acesta cu un păr sălbatic roșcat. Este agățat de stâncă, iar camera este astfel focalizată încât funia de care se ține se contopește cu stânca, părând o pată de culoarea somonului.

Următoarea imagine statică este a unei femei cu tenul și părul deschise la culoare, ochii ei verzi strălucind prin ochelarii cu rame pătrate, maronii. Editorul se oprește asupra acestei imagini. Zâmbetul femeii și felul cum privește spre colțul camerei au ceva care îi place. Pare mult mai autentică decât ceilalți. Poate că se pricepe mai bine să se prefacă, dar tot îi place pentru că și el poate să se prefacă. Echipa de producție filmează de zece zile, iar femeia aceasta este cea pe care el a etichetat-o drept Favorita Publicului. Blonda iubitoare de animale, studenta înflăcărată. Isteața care râde ușor. Atât de multe unghiuri din care să aleagă – măcar dacă ar putea să aleagă doar el.

Ușa studioului se deschide, făcând loc unui tip alb și înalt. Editorul devine rigid pe scaunul lui, în timp ce producătorul din studio se apropie și se apleacă peste umărul lui.

– Unde este Zoo acum? întrebă producătorul.

– În spatele Copoiului¹, spune editorul. Înaintea Fermierului².

Producătorul dă gânditor din cap și face un pas. Poartă o cămașă albastră apretată, cravată galbenă cu buline, și blugi. Editorul are tenul la fel de alb ca al producătorului, dar se înnegrește la soare. Descendența lui este complicată. Crescând, n-a știut niciodată ce grup etnic să bifeze în formulare – la ultimul recensământ, l-a bifat pe al albilor.

¹ În original, Tracker (n.tr.)

² În original, Rancher (n.tr.)

– Dar Pilotul¹? Ai adăugat steagul? întrebă producătorul. Editorul se răsucesc în scaun. Luminat din spate de monitorul computerului, părul lui negru strălucește ca un halo zimțat.

– Ai vorbit serios? întrebă el.

– Absolut, rostește producătorul. Și cine e ultimul?

– Tot Dulgherița², dar...

– Nu poți să închei cu ea.

„Exact la asta lucrez“, a fost cât pe ce să spună editorul. Amânase din ziua precedentă rearanjarea genericului de deschidere și mai trebuia să termine finalul săptămânii. Îl aștepta o zi lungă. Și o noapte lungă. Enervat, se întoarce spre ecran.

– Mă gândeam fie la Bancher³, fie la Doctorul Negru⁴, spune el.

– Bancherul, rostește producătorul. Ai încredere în mine. Face o pauză, apoi întrebă: Ai văzut secvențele de ieri?

Trei episoade pe săptămână, aproape fără timp de editare. Ar putea foarte bine să transmită în direct. „Nu e posibil“, gândește editorul.

– Doar prima jumătate de oră.

Producătorul râde. În strălucirea monitorului, dinții lui drepti par galbeni.

– Am dat de aur, spune el. Chelnerița⁵, Zoo și ăăă... Punește din degete încercând să-și amintească. Fermierul. Nu termină la timp, iar Chelnerița se isterizează când vede – face un gest indicând ghilimelele – „cadavrul“.

Editorul se foiește nervos pe scaunul său.

– A abandonat? întrebă el.

Dezamăgirea i se așterne pe față. Abia aștepta să editeze victoria ei sau mai degrabă înfrângerea acceptată cu grație la sfârșitul jocului. Pentru că nu știa dacă ar fi putut să-l întrecă pe Copoi. Pilotul era încetinit de glezna scrântită, dar

¹ În original, Air Force (n.tr.)

² În original, Carpenter Chick (n.tr.)

³ În original, Banker (n.tr.)

⁴ În original, Black Doctor (n.tr.)

⁵ În original, Waitress (n.tr.)

Copoiul este atât de echilibrat, de versat, de puternic, încât pare predestinat să câștige. Este treaba editorului să facă victoria Copoiului să pară mai puțin previzibilă, iar el plănuia să se folosească de Zoo ca unealtă principală în acest scop. Îi place să editeze scenele cu ei doi împreună, să creeze artă din contrast.

– Nu, n-a abandonat, rostește producătorul. Strânge umărul editorului. Dar a fost *rea*.

Editorul privește chipul delicat al lui Zoo, bunătatea din ochii aceia verzi. Nu-i place turnura evenimentelor. Nu se poartă deloc.

– Țipă la Chelneriță, continuă producătorul, îi zice că din cauza ei au pierdut. Prostii din astea. E fantastic. Adică, își cere scuze după un minut, dar nu contează. O să vezi.

„Chiar și cei mai buni dintre noi pot ceda“, gândește editorul. La urma urmelor asta-i și ideea emisiunii – să-i faci pe concurenți să cedeze. Totuși, celor doisprezece care au intrat în ring li s-a spus că este vorba despre supraviețuire. Că este o competiție. Perfect adevărat, dar... Până și titlul care le-a fost zis a fost o înșelătorie. „Poate fi modificat“, scria cu litere mici în contract. Titlul din caseta de text nu este *Pădurea*, ci *În beznă*.

– În sfârșit, trebuie să actualizăm genericul până la prânz, spune producătorul.

– Știu, răspunde editorul.

– Excelent. Voiam doar să mă asigur. Producătorul se preface că trage cu un pistol în editor, apoi se întoarce și dă să plece. Dar se oprește și arată cu capul spre monitor. Ecranul strălucește slab în modul de economisire a energiei, însă chipul lui Zoo este vizibil, deși vag. Uite cum zâmbeste, rostește el. Sărmana de ea habar n-are în ce s-a băgat.

Râde, un sunet moale, ceva între compătimire și voioșie, apoi iese pe coridor.

Editorul se răsucesce spre computerul lui. Mișcă mouse-ul luminând chipul zâmbitor al lui Zoo, apoi se apucă din nou de treabă. Până va termina cu genericul, letargia i se va instala în tot corpul. Va tuși prima dată în timp ce va termina finalul săptămânii, devreme în dimineața de a doua zi. Până în seara

următoare, va deveni primul din șir, un indiciu înaintea exploziei. Specialiștii se vor chinui să înțeleagă, dar nu vor avea timp. Indiferent ce-i asta, zăbovește înainte de a lovi. Se gândește dacă să plece la plimbare, apoi se instalează brusc la volan și gonește spre o prăpastie. Mulți dintre specialiști sunt deja infectați.

Și producătorul va muri, peste cinci zile. Când se va întâmpla, va fi singur în casa lui de trei sute optzeci de metri pătrați, slăbit și abandonat. În ultimele clipe ale vieții lui, își va linge inconștient sângele care i se va scurge din nas, deoarece atât de uscată îi va fi limba. Până atunci, toate cele trei episoade ale primei săptămâni se vor fi difuzat, ultimul fiind o pauză încântător de nepăsătoare de la știrile de ultimă oră. Dar ei încă filmează, înnămoliți în regiunea care a fost lovită prima și cel mai dur. Echipa de producție încearcă să-i scoată pe toți de-acolo, dar este partea Provocărilor Individuale, așa că oamenii sunt răspândiți. Existau planuri pentru evenimente neprevăzute, dar nu pentru așa ceva. Este o spirală ca cea jucărie pentru copii: un pix pe o hârtie ghidat de un braț din plastic. Apare un tipar, apoi ceva o ia razna și se instalează nebunia. Incompetența și panica se ciocnesc. Bunele intenții dispar în fața autoconservării. Nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat, pe scară mică sau mare. Nimeni nu știe precis ce a decurs prost. Dar, înainte să moară, producătorul va ști măcar atâta lucru: „Ceva a decurs prost“.

I

Ușa micului magazin alimentar atârnă crăpată și strâmbă în cadru. Intru precaută, știind că nu sunt prima care caută mâncare aici. Chiar lângă intrare, un carton de ouă este răsturnat. Măruntaiele galbene-verzui ale unei duzine de figurine zac pe podea, expirate de mult. Restul magazinului nu arată mai bine decât ouăle. Rafturile sunt în general goale, iar multe vitrine au fost răsturnate. Observ camera instalată în colțul tavanului, dar nu privesc direct spre ea, iar când pășesc mai departe, o duhoare cumplită mă asaltează. E un miros de putred, de produse lactate stricate în vitrinele frigorifice deschise, scoase din priză. Constat că există și alt miros, unul pe care mă străduiesc din răspuțeri să-l ignor în timp ce îmi încep căutările.

Între două culoare, o pungă cu chipsuri de porumb s-a împrăștiat pe dușumea. Un pantof a cărui urmă încă se vede a transformat o mare parte din grămadă în firimituri. Un pantof mare, cu un toc zdravăn. O gheată, cred. Îi aparține unuia dintre bărbați – nu lui Cooper, care susține că n-a mai purtat ghete de ani de zile. Poate că-i a lui Julio. Mă las pe vine și iau un chips. Dacă e proaspăt, voi ști că a trecut recent pe-aici. Îl zdrobesc între degete. Este rânced. Asta nu-mi spune nimic.

Mă întreb dacă să-l mănânc. N-am mai mâncat de când am intrat în căsuță, de dinainte de a mă îmbolnăvi, iar asta s-a întâmplat cu câteva zile în urmă, poate cu o săptămână, nu știu. Îmi este atât de foame, că nici nu mai simt. Îmi este atât de foame, că nici nu-mi mai pot controla bine picioarele.

Mă tot pomenesc că mă împiedic de pietre și rădăcini. Le văd și încerc să pășesc peste ele, dar degetele picioarelor se lovesc de ele, iar eu mă poticnesc.

Mă gândesc la camera de filmat, la soțul meu, care mă privește mâncând chipsuri de porumb de pe podeaua unui magazin alimentar de la țară. Nu merită. Probabil că mi-au lăsat altceva. Las chipsul să-mi cadă din mână și mă ridic. Mișcarea îmi provoacă amețală. Fac o pauză pentru a-mi recăpăta echilibrul, apoi mă îndrept spre standul cu fructe și legume. Zeci de banane putrede și de sfere maronii dezumflate – mere? – mă privesc când trec pe lângă ele. Deja simt foamea și mă înfurie că ei au permis atâta risipă de dragul atmosferei.

În cele din urmă, o licărire sub un raft de jos. Mă las în mâini și în genunchi. Busola de pe șnurul de la gât se lovește de dușumea. Bag busola între tricou și bustieră, iar în timp ce fac asta, remarc că bulina albastră precum cerul de pe marginea de jos aproape că a dispărut din cauza frecării. Sunt atât de obosită, încât trebuie să fac un efort pentru a-mi aminti că asta nu are importanță – tot ce înseamnă este că stagiariusului care a primit această sarcină i s-a dat o vopsea ieftină. Mă aplec și mai mult. Sub raft se află un borcan cu unt de arahide. O mică fisură pornește de sub capac și dispare în spatele etichetei chiar deasupra literei O de la „organic“. Îmi trec degetul peste fisură, dar nu simt spărtura sticlei. Firește că mi-au lăsat unt de arahide. Nu pot să sufăr untul de arahide. Bag borcanul în rucsac.

Vitrinele frigorifice sunt goale, cu excepția câtorva cutii de bere, pe care nu le iau. Sperasem să găsesc apă. Unul dintre bidoanele mele este gol, iar în al doilea, plin doar pe sfert, care îmi atârnă pe lângă corp, apa se clatină. Probabil că unii dintre ceilalți au ajuns aici înaintea mea – și-au amintit să-și fiarbă *toată* apa, așa că nu și-au pierdut zile întregi vomitând singuri în pădure. Indiferent cine a lăsat acea urmă – Julio sau Elliot, sau puștiul asiatic cu față de tocilar al cărui nume nu mi-l amintesc –, a luat toate lucrurile bune, așa că asta înseamnă să fii ultimul: un borcan crăpat cu unt de arahide.

Singura zonă a magazinului unde n-am căutat este cea din spatele casei de marcat. Știu ce mă așteaptă acolo. Mirosul pe

care nu recunosc că-l simt – de carne stricată, de excremente de animal și o urmă de formaldehidă. Miros despre care ei vor să cred că este de om mort.

Îmi acopăr nasul cu tricoul și mă apropiez de casa de marcat. Manechinul lor e unde mă aștept să fie, în spatele tejghelei, cu fața în sus pe podea. Pe asta l-au îmbrăcat cu o cămașă din flanel și cu pantaloni de șantier. Respirând prin tricou, mă duc în spatele tejghelei și trec peste manechin. Mișcarea stârnește un roi de muște care zboară bâzâind spre mine. Le simt piciorușele, aripioarele și antenele gâdilându-mi pielea. Pulsul mi se accelerează, iar aerul expirat se ridică, aburindu-mi partea de jos a ochelarilor.

E doar o altă Provocare. Asta-i tot ce este.

Văd pe dușumea o pungă cu un mix de alune și fructe uscate. O înșfac și mă retrag printre muște, peste manechin. Ies pe ușa crăpată și strâmbă, care scârțâie de parcă ar aplauda în bătaie de joc ieșirea mea.

– Să te fut! șoptesc eu cu mâinile pe genunchi, cu ochii închiși.

Vor trebui să taie asta la montaj, dar îi fut și pe ei. Înjurăturile nu sunt interzise.

Simt vântul, dar nu și mirosul pădurii. Singurul miros pe care îl simt este duhoarea manechinului. Primul nu mirosea atât de rău, dar era proaspăt. Acesta și cel pe care l-am găsit în căsuță presupun că s-a vrut să pară mai vechi. Expir cu putere în vânt, dar știu că vor trece ore până voi scăpa de duhoare. Nu pot mânca până atunci, indiferent cât de mare nevoie are corpul meu de calorii. Trebuie să plec, să mă îndepărtez de locul asta. Să găsesc apă. Îmi spun aceste lucruri, dar mintea mea se tot întoarce la altceva – la căsuță și la al doilea manechin. Cel în albastru. Prima provocare adevărată din această etapă a devenit o amintire gelatinoasă, care îmi distrage atenția de fiecare dată.

„Nu te gândi la asta“, îmi spun eu. Porunca este inutilă. Preț de câteva minute, aud țipetele manechinului în vânt. Iar după aceea – *destull* –, îmi îndrept trupul și bag punga cu mixul de alune și fructe uscate în rucsacul negru. Îl pun pe

umăr și îmi șterg ochelarii cu marginea tricoului din microfibre, cu mâneci lungi, pe care îl port pe sub jachetă.

Apoi, fac ce am făcut aproape în fiecare zi de când Cangurul-pitic¹ a plecat – merg și caut Indicii. I-am zis „Cangurul-pitic“ pentru că nici unul dintre cameramani nu a vrut să-și spună numele, iar aparițiile matinale ale acestuia mi-au amintit de o excursie cu cortul în Australia, făcută cu ani în urmă. În ziua a doua, m-am trezit într-un parc național de lângă Jervis Bay și am găsit un cangur-pitic de mlaștină gri-marioniu, care stătea în iarbă și se uita la mine. Nu era mai mult de un metru și jumătate între noi. Dormisem cu lentilele de contact puse, dar, cu toate că ochii mă înțepau, am văzut clar fâșia de blană deschisă la culoare de pe obrazul cangurului. Era atât de frumos! Privirea pe care am primit-o în replică la admirația mea mi s-a părut evaluatoare și impunătoare, dar și cu totul impersonală – ca obiectivul unei camere.

Desigur, analogia este imperfectă. Cangurul-pitic nu este nici pe departe la fel de frumos precum cangurul, iar un turist care s-ar trezi și ar țipa „Cangurul!“ nu l-ar face să se îndepărteze țopâind. Însă Cangurul-pitic era întotdeauna primul care venea, primul care își îndrepta camera spre chipul meu și nu spunea „bună dimineața“. Iar când ne lăsau la tabăra de bază, el era cel care apărea exact când trebuia pentru a obține toate mărturisirile pe care le dorea. A fost la fel de sigur ca răsăritul soarelui, până în a treia zi a acestei Provocări Individuale, când soarele a răsărit fără el, a traversat cerul fără el, a apus fără el – iar eu am gândit: „Era de așteptat să se întâmple asta până la urmă“. În contract scria că vom fi pe cont propriu intervale îndelungate, monitorizați de la distanță. Eram pregătită pentru asta, ba chiar abia așteptam – să fiu urmărită și judecată discret, nu fățiș. Acum, aș fi încântată să-l aud pe Cangurul-pitic apropiindu-se cu pași grei prin pădure.

M-am săturat atât de tare să fiu singură!

După-amiaza de vară târzie se scurge încet. Sunetele din jurul meu parcă sunt în straturi: târșăitul pașilor mei, loviturile unei ciocănituri aflate în apropiere, foșnetul vântului

¹ În original, Wallaby (n.tr.)